

KAREN VANHEES EN INA VANDEN BERK

LEEFGROEP FAM, PAVILJOEN A1A2

Stel jullie zelf eens kort voor?

Karen: Mijn naam is Karen Vanhees en ik woon in Neerpelt bij mijn ouders. Ik lees heel graag en heel veel. Vooral Engelstalige boeken interesseren me. Ik heb ook even gedacht om dat studeren, maar de keuze om met mensen te werken was toch snel gemaakt. Mijn moeder zegt ook altijd dat ik in de kleuterklas en in de lagere school al voor de andere kindjes aan het zorgen was. Van jongs af aan was dus al duidelijk dat dit mijn ding was. Ik sta in leefgroep paviljoen A1A2 sinds 2010, en daarvoor deed ik sinds 2008 interims op het semi-internaat en huis 1-2.

Ina: Mijn naam is Ina Vanden Berk en ik woon in Lommel. Ik ben getrouwd met Joeri en we hebben samen 2 zonen, Gijs(6) en Bram (5). Mijn vrije tijd besteed ik voor het grootste deel aan de kinderen en voor de rest ga ik al eens graag uit eten met vriendinnen. Ik werk hier 18 jaar en heb al op verschillende diensten gestaan. De laatste 2 jaren sta ik in paviljoen A1A2.

Wat zijn jullie voornaamste taken?

Karen: De begeleiding van de zorggebruikers is uiteraard onze hoofdtaak. We doen daarnaast ons administratief werk, maar ook deels dat van de zorggebruikers om voor hen het leven een beetje makkelijker te maken. Dit is heel uitgebreid en kan gaan van het maken van schema's om de bus te pakken tot het volledig organiseren van een feest voor een van de zorggebruikers. Naast mijn taken als begeleider, ben ik ook actief in verschillende werkgroepen, zoals bijvoorbeeld de werkgroep voor het nieuwe cliëntendossier en de pastorale werkgroep.

Ina: Zeker de zorggebruikers die geen ouders meer hebben en hier voltijds wonen, hebben die extra ondersteuning nodig. Dan moet je heel veel taken overnemen die een gezin anders op zich zou nemen. Naar administratie toe ben ik hier ook verantwoordelijk voor het opmaken van de uurroosters.

Waarom hebben jullie gekozen voor deze job/doelgroep?

Karen: Voor mijn opleiding heb ik stage gedaan bij Sint-Oda en dat is me toen heel goed meegevallen. Ik kreeg daar veel voldoening van. Daarna heb ik hier stage gedaan tijdens mijn VSPW-opleiding bij de jongeren en daar wou ik ook blijven. Er was toen echter geen plaats en toen ben ik bij de volwassenen terecht gekomen en dat vind ik prima.

Ina: Bij mij is op de jeugdbeweging het sociale aspect sterk naar voren gekomen. Daarop ben ik orthopedagogie gaan studeren en heb ik hier stage gedaan. Na mijn stage heb ik nog 2 maanden vakantie gehouden en in september ben ik hier aan de slag gegaan. Dat is nu dus 18 jaar geleden.

Wat vinden jullie een van de leukste dingen aan de job?

Ina: Het feit dat als je hier komt en je weet dat de zorggebruikers je graag zien komen en je gemist hebben. Het menselijke en sociale aspect dus.

Karen: Je kent elkaar intussen ook al zo goed dat je al eens een grapje met hen kan maken of ze weten dat ze je niet altijd even serieus moeten nemen ☺.

Ina: De afwisseling is ook boeiend. Je kent op den duur iedereen zijn gewoontes en dat creëert toch een band. Niet alleen de relaties met de zorggebruikers maar ook de relaties binnen het team zorgen voor een goede werksfeer. Daarnaast vind ik het zeer fijn dat ik samen met hen bijzondere dagen, zoals verjaardagsfeestjes, mag beleven. Dat zijn momenten waarbij de zorggebruikers helemaal openbloeien.

Karen: Je mag met hen het leven beleven en dat is een voorrecht op zich!

Wat moeten onze lezers zeker weten over jullie taak?

Karen: Je werkt hier in A1A2 niet met kinderen. Buitenaf beschouwt men hen misschien als “maar gehandicapten”, maar zij zijn ook mensen met hun eigen behoeftes, wensen en verlangens. Zelfs ik kan iedere dag nog verbaasd zijn over hoeveel onze zorggebruikers ooit opvangen en begrijpen.

Ina: Wij proberen er naar te streven dat zij hun eigen “ik” hier kunnen ontwikkelen. Het is dus zeker niet dat wij alles voor hen beslissen, maar we proberen hen ook zelf zo veel mogelijk te laten kiezen.

Heb je nog een leuke anekdote?

Ina en Karen: Vorig jaar waren we op de MicroMix ... en we zaten daar naast een zorggebruiker. Opeens kwam er iemand van de organisatie aan en ze sprak de zorggebruiker aan ipv ons als begeleiders. Zij dacht dat wij de zorggebruikers waren en omgekeerd (lacht).

Karen: Ook grappig was laatst met de uitzending van K3 zoekt K3. Vrijdag hadden we allemaal samen naar de show gekeken. Op zaterdag kwam er een herhaling van de show op. Een van de zorggebruikers was daarnaar aan het kijken toen ze ineens zei: “Seg, diezelfde meisjes van gisteren hebben vandaag alweer allemaal gewonnen.” Dat zijn natuurlijk momenten waarop je je lach niet meer kan inhouden. d